

סוף הדרך רוורס

- משויטט -

מי שלא רוצה לסבול קצת, בסוף סובל הרבה.

רבי נחמן מברסלב

תשע"ה | טריקה שקטה

שמונה חודשים מאז ששמריהו יקטר סיים את הקורס המזורז אצל הרב שמחה כהן, לראשונה בחייו המקצועיים, מצא את עצמו חסר אונים.

זו היתה אמורה להיות פגישה שגרתית עם עוד אחד שצריך לחלץ את זוגיותו מהשרטון שעלתה עליו, ועשר דקות לאחר שהחלה הוא הבין שמה שיש לו כאן הוא כישלון מפואר.

האיש ישב מולו, עיניו החלולות בהו בו, או במשהו שראה דרכו בקיר שמאחוריו. וחץ מזה שקט.

האם השקט הזה צריך להביך אותו? או אולי כשאין פרטנר לסיטואציה אז המבוכה איננה מבוכה?

המקרה לא מופיע בספר, שמריהו משוכנע. גם לא דובר על כך באף אחד מן השיעורים. את השקט הכפוי הוא מנצל בשביל לשפר תכנית ישנה; לפתוח בעתיד הרחוק מוכן הכשרת יועצים זוגיים גדול. אחד השיעורים, הוא מציין לעצמו כעת, ידון בשאלה האקוטית "מה עושים במקרה שהמטופל יושב מולך כמו פוחלץ, או לחילופין כמו עציץ מת, ולא משתף פעולה בשום צורה, ולמעשה מתעלם ממך לחלוטין ואף אינו מראה סימן חיים כלשהו. עצות, טיפים, רעיונות ואנקדוטות מן הניסיון העשיר".

צריך לראות לקצר את הכותרת איכשהו, הוא מוסיף לציין לעצמו, ובו בזמן חלק המוח המקביל מנסה למצוא דרך חוקית לבדוק אם הגבר השדוד מולו לא מת מוות מוחי או דבר מן הסוג הזה. במקרה כזה, נבהל לרגע, ייתכן שכדאי לומר ווידוי. אולי עדיף קריאת שמע. איך בכלל נראה אדם מת? ריבונו של עולם.

הוא מנסה לשחזר מה קרה מתחילת הפגישה. הבחור נכנס, התיישב בנימוס, חיזור משהו ושקט מאוד, כמעט אצילי. לא הוציא מילה. כששאל אותו אם ירצה לשתות משהו הוא רק הנהן, וכעת שם לב שהכוס מלאה עדיין. 'אריה, נכון?' הוא התחיל, שוב הנהן. הוא ניסה לפתוח בשאלות נימוס, אבל האדם לא הגיב מעבר להנהונים. הוא המשיך למונולוג

שבירת הקרח. זה מצליח לו בדרך כלל. אבל המקרה הזה אינו בכלל הדרך. המונולוג נמשך ונמשך, כולל כמה וכמה פאזות של 'אז בוא ננסה שוב. מה בעצם קורה?' ואני מבין שבאת לכאן בשביל לנסות לטפל בפלונטר שנוצר, 'ואז מה אתה אומר, תוכל לספר לי איך למעשה התחיל הכל?' משראה שזה לא ממש עוזר, ובכן, הגיע השקט.

ומשהגיע – הוא רבץ בחדר כמו פיל עבה וכהה ומגושם עד מאוד.

- - -

"תגיד", העיניים מולו בערו פתאום, "אני מכוער?"

תת המודע של שמריהו קפץ משמחה. הוא לא מת!

אבל טופ המודע בישר שמשוה משובש קורה.

"מה?! מה זאת אומרת?" שמריהו נסה להתאושש ולהבין מה קרה, אבל קולו יצא קצת מבוהל.

"אני אדם דוחה, שמריהו?" קולו של אריה עז לפחות פי מאתיים ממה שדמיון.

"לא הייתי אומר. כלומר, ממש ממש לא. אבל בוא –"

"אני מפחיד אותך, שמריהו?"

"תראה, זה הרי לא העני –"

"אני טיפש?"

"מה? למה שתחשו –"

"אני טיפש. שמריהו. עכשיו אני יודע."

גופו של אריה נרפה מעט לאחר, כאילו הבין משהו חשוב, ושמריהו חש כי תכף יישאב הבחור שוב אל אותו חור שחור, ומיהר לתפוס את קצה החוט. רק שימשיך לדבר. שטויות שיהיה שטויות.

"אתה... לא נראה לי טיפש", שמריהו זורם.

"אז, למה? מה הסיבה שכל זה קרה לי? רק תסביר לי רק למה?"

"אני... לא בטוח שאני מבין, אריה. למה מה? אולי תתחיל מהתחלה?"

אריה הביט עליו בתימהון מהול בריחוק מאופק. ושתק.

הוא חייב לדבר, להציל את המומנטום. עכשיו!

"תראה, אריה, אני לגמרי מבין אותך. לא פשוט לעמוד במצב שלך. בכלל לא פשוט. אני מנסה לעזור כאן. יש לך, אני מבין, ילדה קטנה, נכון?"

אריה נדרך. גופו נרכן בשתיקה עצורה.

זה טוב, אמר שמריהו לעצמו בהיסוס. תמשיך. זה ממש טוב!

"אני מנסה לתאר לעצמי... ככה, יום אחד להישאר לבד... בלי לדעת מה, האשה עוזב – "

"אפ-אפ-אפ..." אריה הזדקף בזעם וסינן בלחישה עזה: "תעצור שם. שם בדיוק". הוא הושיט את שתי ידיו כאילו הוא סותם סכר. "אל. תדבר. ידידי".

שמריהו נאלם.

"פשוט... אל תדבר", לחישתו הפכה מובסת.

הדוק המבריק בעיניו של אריה, שפתאום נראה עייף כל כך, חלחל את שמריהו.

שוב הגיחה אותה שתיקה, בעדה הובלטו כל הרחשים המכוערים של החיים. תנועת האוטוסטרדה, קדיחות הקונגו מאתר הבניה וצעקותיה הצרודות של השכנה מלמטה.

"אני צעיר שמריהו, נכון?" קולו של אריה סדוק ומבטו אומלל, כאילו הגלדיאטור הביס אותו בקרב האחרון. "אתה הולך להסביר לי מה עובר עלי, אתה מתכוון להזדהות איתי, ואז לנסות להסביר לי איך להיות חכם ולא צודק, ולהרגיע אותי שזה קורה אצל כולם, ומי שמטפל בעצמו הוא גיבור, ושכל מצב אפשר לעשות משהו מועיל, ושלא כולם ברחוב יודעים, וגם אם כן זה לא מה שחשוב, ושהזמן מרפא הכל..."

"אבל אתה יודע מצוין שהכל אבוד. שאין לך באמת מה לומר לי.

"אני יודע שאני לא פר איתך, שמריהו. אתה עושה את התפקיד שלך. אבל תסלח לי. באמת, תסלח לי שאין לי ראש לנימוסין עכשיו. אתה מבין?"

אריה מתכווץ אל תוך עצמו, כתפיו רועדות.

"לא. אתה לא מבין. איך תבין? יש לך מושג איך מרגיש אדם שכל חייו קורסים לו מנגד? אתה יודע מה עובר על מישהו שלא רואה יותר אנשים רק עיניים חדות ופוצעות, וכל מה שהוא שומע הן לחישות? הרגשת פעם איך גונבים ממך את חייו? איך לוקחים ממך הכל? סתם? ככה ביום אחד דלוח? יצא לך ליפול לבור בעומק שלושים קילומטר וידעת שאין באמת מישהו שמסוגל להגיע אליך?"

"שמריהו, אני סמרטוט. אתה איש צעיר ומצליח שיחזור הביתה בערב לשבת על קפה בכוס זכוכית חמה ולספר לאשתו איך הציל את היום, ואני סמרטוט. אתה תחזור לרגעים העייפים המוכרים שלך, לריבים הקטנים, לשעות השקטות, לכסות את הילדים במיטה ולכעוס על השכן שמטפטף לך תמיד עם הזבל ליד הדלת, ואני... אני סמרטוט מטונף, שמריהו".

"אריה... שתדע, אני..."

"עוזב". אריה הניף את ידו בביטול וחיוך דק ומר היה בשפתותיו. הוא קם ממקומו.

"תסתכל עלי. תראה אותי. תראה איך נראה בן אדם שנסע הרבה זמן על כביש סדוק, הכל רקד סביב, אבל היו רגעים נחמדים, והיו קצת נופים מושלמים, ופתאום הוא על גשר דק, והרכב איבד את הבלמים, והכביש נגמר. ולמטה יש רק מים סוערים".

שמריהו הביט באריה שעמד בדלת, ואריה הביט על שמריהו, ושניהם ידעו שהפרק נגמר.
"היה שלום, שמריהו", אמר אריה וסגר אחריו בטריקה שקטה.

תשע"ו | מה לך נרדם, בנאדם!

טלטלה עצבנית קרעה את אריה ממסכת נחרותיו המונוטונית.

"בנאדם! הטלפון שלך!!" צווח קול מחוספס על רקע ערפילי מוחו הישן.

זו בהחלט לא הדרך שהייתם מעדיפים להתעורר, לפיכך תלה אריה את עיניו האדומות מתנומה טרופה על האדם המוזר שעמד מולו, ותוך כדי ניסה להיזכר היכן הוא, ואיך הגיע לכאן ומדוע. אנה פניו מועדות, ומה זה השקט הזה, ולמה החושך כאן, ואיך החיפושיות המנומרות הגיעו בהמוניהן אל מכנסיו.

"הטלפון שלך! בנאדם!!" שוב רעם הענק מולו.

"אה" פלט אריה בפה פתוח, ולא הבין כלום.

ופתאום החלו הזיכרונות לחזור אליו. וככל שחזרו הלך השחור וכבש אותו.

ספסל האבן הקפוא עליו היה שרוע לא הטיב עם צלעותיו, ואלה חרקו בהתאם לרוחו האפלה.

"מה השעה?" שאל אריה, וניגב את הרוק מפיו.

"יש לך טלפון! בנאדם!!"

"אה", אמר אריה בחולמניות. משהו בעייתי עם האיש הזה, ציין לעצמו. הוא הפנה מבטו ממנו וניסה להטיב את תנוחתו על מצע האבן.

הטיפוס התקדם אליו צעד אחד. קולו התרכך מעט: "צדיק, אני פה באתי להתפלל אצל הצדיק. אבל הטלפון שלך, הוא כל הזמן מצלצל, וזה מפריע, בנאדם! הבנת אותי?"

אריה שלף את הסלולרי מכיסו, ותכף הבחין בשתי העובדות הבאות: 49 שיחות שלא נענו מאמא שלו, והשעה שתיים בלילה.

חלקי הפאזל האחרים הצטרפו לחגיגה: ואתה נמצא בקבר חבקוק הנביא, רחוק מהציוויליזציה, לבד עם טיפוס מעורר חלחלה, שהגיע "להתפלל" במקום.

אריה עבר במאמץ קל לתנוחת ישיבה. "מצטער, אני מכבה את המכשיר".

האדון לא נראה מרוצה. הוא התקרב אליו צעד נוסף, וריח עמום הכה בנחיריו של אריה. זרעי פחד התחילו להנץ בו.

"אתה לא הולך לחזור אליה?"

"אל מי?"

"אל זאתי שהתקשרה אליך כל הלילה הארוך הזה!" קולו חזר אליו כהד חשוד.

"מה... איך אתה יודע שזה 'זאתי'?"

"כי רק 'זאתי' יכולה להתקשר כל כך הרבה. בנאדם! גבר בחיים לא ינג'ס ככה!"

אריה גיחך קלושות.

"אז אתה מתקשר אליה?"

"לא". אריה הביט בבן שיחו בדאגה.

"אתה צריך להתקשר אליה".

אריה שם לב לבליטה חשודה בחולצתו של הטיפוס באזור המותן. באופן מוזר הוא לא מצא עצמו מתרגש מן הגילוי.

"אני ממש אשמח אם לא תתערב לי בעניינים. זה מקום ציבורי כאן ואני רוצה להמשיך לישון, אם לא אכפת לך, כמובן".

אריה השתרע בהפגנתיות וסובב את ראשו לכיוון הקיר.

"טוב", נאנח האיש והתקרב צעד אחרון. אריה יכול היה לחוש את נשיפות חרונו. "אני רואה שאתה לא מבין, אז ברשותך אתנסח אחרת: עוף מפה. ומהר".

"מה?!"

אריה הזדקק חלקית, והפנה את ראשו בבהלה. כנראה לא שמע טוב. תנוחתו הייתה עקומה ומעוררת חמלה.

"שמעת אותי, ילד כאפה. עוף מפה לפני שאצטרך להעיף אותך בידיים שלי", אמר האיש ומישש את הבליטה על מותנו בכוונה ברורה ומידית.

אריה נותר ממקומו בבעתה. צלצולי אזהרה החלו לנסה בכל גידיו. הוא נעמד על רגליו הרועדות, הביט בטיפוס הנועץ בו את עיניו היוקדות ופצח במנוסה פראית.

"בנאדם..." הספיק לשמוע את הקול רודף אחריו ומהדהד בחשכה.

הוא רץ טרוף נשימה על שביל העפר החשוך. צרצרים פסקו משירתם ועננים כיסו את הירח הזעיר. רחש פסיעותיו המהירות על אבני הכורכר השזופות נשמעו באוזניו כצורות מקלע קטלניות.

מעטות הפעמים שכה שמח למראה הגולף המחוור שלו. הוא הוציא את השלט מכיסו, לחץ לפתיחה ופתח את הדלת במהירות. וברגע הזה בדיוק הוא עצר על עומדו. וחשב.

לאן בדיוק ייסע עכשיו. מה יגיד לוויז, מה היעד שלו. ומי יחכה לו שם.

ולפתע פרץ ממעמקיו צחוק גדול ורע, כהה, עבה ועצוב. במשך שניות ארוכות החזיק בדלת וגופו היטלטל בניעות צחוקו המופרע. הוא סגר את הדלת בטריקה הגונה, והחל לחזור אל הציון בצעדים נחושים.

"מיר זענען דיינע קינדערלך, ביסט אונזער טאטע - - -"

השירה העליזה שהתפרצה מכיסו החרידה להקת גחליליות שבקושי נרדמו.

הוא שלף בכובד ראש את הפלאפון. מולו הבהבו המילים המוכרות "אמא מחייג אליך".

הוא הניח באטיות את אגודלו על המקש הירוק והיסס.

לבסוף לחץ.

"אריה!!", התפרץ הקול מן העבר השני כסופה בנגב, "איפה אתה? אני דואגת לך! כולנו מחפשים אותך... אני מנסה כל הערב להתקשר אליך אבל אתה לא עונה! אין לך מושג כמה דאגתי. לא יכולתי ללכת לישון... אבא אומר לי שאני לא צריכה לדאוג, ושאתה כבר ילד גדול, ושכל זאת עברת היום משהו... משהו לא פשוט. ושאולי אתה צריך את הזמן שלך. אבל בכל זאת, אני דואגת... אני מרגישה שרע לך..."

"אמא..."

"אריה, למה שלא תבוא הביתה? תנוח קצת... תראה את חני'ה... היא כל כך מתגעגעת אליך..."

"אמא..."

"תבוא, אני אומרת לך... אריל'ה, מה שהיה היה, סיימת את הפרק הזה, זהו. אתה יכול להתחיל חיים חדשים. זה מה שרצית כל הזמן הזה, לא?"

"אמא, אני בצפון עכשיו. אני... אני לא יודע מתי אחזור".

שתיקה. אריה חושד שמן המעבר השני היא עוצרת דמעות בכוח. התחשק לו לבכות.

"אין לי כוח אמא... אין לי טיפה אחת של כוח".

אמא שותקת. צרצרים ממלאים את החלל, יחד עם משיכות האף האומללות שלה.

"כל טוב אמא" הוא אומר. אבל משאיר את הסלולרי צמוד לאוזנו.

דקה שלימה הוא אומד ומאזין לדממה רבת המשמעות שעל הקו.

"אמא?" הוא אומר לבסוף.

"כן, אריל'ה" הוא שומע את קולה השבור.

"תמסרי לה שאני אוהב אותה.

"ו...תהיו חזקים. כל טוב".

ומיהר לנתק.

הוא החליק את הטלפון לכיס ובתנועה דמיונית של הטבת חליפה חידש את הליכתו הנחושה אל עבר ציון הנביא שבא אי פעם והעמיד הכל על אחת.

הוא הגיע לפתח ונכנס באלגנטיות פנימה. הטיפוס ממנו ברח - גהר שם מעל השולחן היחיד שהיה שם, שקוע בחלל מזוודה חומה קטנה.

"מה יש לך שם? סמים?"

הטיפוס הסתובב בתנועה פנתרית ובידו אחז אקדח טעון. הוא הביט בו בתדהמה.

"שוב פעם אתה?" שאג בקצף, "שרץ קטן ומפגר! אל תזוז! בא הנה. בנאדם! שב כאן על הספסל".

אריה מילא אחר ההוראות, וזעף על ליבו הדופק בפראות.

הטיפוס החזיק את האקדח מולו, ומבלי להוריד ממנו את העיניים שלף את הסלולרי שלו, דפדף קלות והתקשר. לאחר שניות אחדות הוא פלט קצרות: "קבל ביטול". ניתק והחזיר את הסלולרי לכיס.

"עכשיו, לפני שאתה מת, תסביר לי למה לעזאזל חזרת? אה? למה אתה רוצה לסבך לי את החיים, אה למה? למה???"

פתאום הוא קפא. "הזמנת משטרה?" הוא שאל בלחישה והתרחק צעד לאחור.

אריה לא ענה.

"תביא לי את הטלפון שלך".

אריה לא זז.

"נו!" הוא צרח.

אריה הוציא את המכשיר.

"זרוק אלי".

הוא זרק את המכשיר והטיפוס תפס אותו ביד אחת והחל מדפדף בו במהירות. לאחר מכן שלף את הסים, השמיד אותו במעיכה והשליך את המכשיר המפורק מהחלון.

"תרוקן את הכיסים שלך" הוא אמר.

אריה הוציא את תכולת הכיסים המעטה. הוא זרק אליו, לדרישתו, את השלט של הגולף, ומבלי להתמהמה השליך הטיפוס גם אותו מהחלון.

"עכשיו תסביר לי לאט לאט, איזה חלק בהוראה הברורה שלי לעוף מפה – לא הבנת".

אריה פשט את ידיו. "אין לי מושג".

הטיפוס צמצם את עיניו בשאלה. והידק את אחיזתו באקדח.

"אתה מתכוון לירות בי?" שאל אריה בקול חלוש.

"רק אם אני חייב" ענה הטיפוס באיטיות. "אני חייב?"

"לא יודע", אמר אריה, "אבל לא אכפת לי".

"לא אכפת לך למות?"

אריה שתק.

"איך זה קרה לך?"

"מה?"

"איך קרה לך שלא אכפת לך למות?"

"לא יודע".

"זה בגלל ה'זאתי'?"

אריה שתק.

הוא הרכין את ראשו, והתרכז ברצפה הרוחשת. מתעלם מן האיש ומן האקדח המכוון אליו. רגיעה מוזרה מילאה אותו.

כשפקח את עיניו ראה את הטיפוס עם הגב אליו, אורז את תיקו בתנועות קדחתניות.

"אז יש לך שם באמת סמים".

"אתה משחק באש, ילד", הטיפוס הסתובב אליו, אסף את התיק והתקרב אליו. האקדח לא היה בידו.

"הפסדתי בגללך הרבה כסף היום. טיפש קטן ומטומטם גדול. אבל לא אעניש אותך על זה". הוא פסע לכיוון היציאה.

תחושה מוזרה של פספוס פשתה באריה.

שקט כבד חזר להעיק על החדר הפרוץ והאפלולי.

לאחר שניות אחדות של בהייה וניסיון לעכל את מה שהיה ולא היה, שמע רחש פסיעות חוזרות. אריה נשא עיניים עייפות לפתח, הטיפוס עמד שם, הביט בו בעיניים חודרות. כאילו הוא בוחן אותו.

לבסוף נכנס והתיישב לצידו.

"תשמע בחור צעיר", הוא אמר, "אני מבין שאין לך הרבה סיבות לחיות. ורק בגלל שמצאת חן בעיני יש לי הצעה שלא תוכל לסרב לה".

עיניו שוב בחנו אותו כמו רנטגן.

"איך האנגלית שלך?"

אריה נרתע מעט, אך ענה: "שפת אב".

"יש לי בן אדם שתרצה לפגוש".

אריה נשא את ראשו בשאלה.

"איך נשמע לך הרעיון להתחיל חיים חדשים בקליבלנד?"

- - -

אילת השחר החלה להתגושש בחוץ עם אפילת הלילה.

תשע"ז | המקסים האלמוני

"...ובכן, רבותי", ארי שחרר מעט את העניבה ואפשר לטיפות הזיעה לסלול דרכן במורד גבו. "האפליקציה שאנו מציעים לכם כאן עומדת בלי ספק לחרוך את הרשת העולמית כולה. יש בו את כל מה שהמילניום ציפה לו בסבלנות עד היום: גלובליזציה, חדשנות, תחכם, נוחות טכנולוגית ומעבר לכל אלו - ניצול יעיל מאין כמוהו של חכמת ההמונים. זאת בשורה שהיקום טרם יצא לו לבשר".

ארי השתתק לכמה רגעים, מאפשר לפאתוס לחלחל באוויר. שורת הנכבדים שישבו ממול הביטו בו בכובד ראש.

ארי כיבה את המצגת וחיכך את ידיו בתנועת סיכום, "כמו שראיתם ג'נטלמנס, בעוד זמן קצר יהפכו מיליארדי משתמשים את האפליקציה הזו של חברת הסטרטאפ 'אל קיי טי רוניקס' לעמוד האש האינטרנטי של כל הזמנים".

הנכבדים הנהנו, והחלו להתלחש בינם לבין עצמם.

ארי הציץ לאחוריו. ג'ף ישב שם, פניו היו מתוחות, אדישות לכאורה, וידיו מוללו פיסה בלתי מזוהה. עיניו שידרו אליו עידוד מאופק והערצה נסתרת עם כעס מרומז על ההגזמות הפרועות. ארי מצדו השיב לבלגן המסרים הזה בקריצת הרף עין.

"מיסטר ארי", קרא לפתע הבכיר מבין היושבים מולו, וארי הזדקף מולם בקלילות. "אני מוכרח לציין שהתרשמנו לטובה מהמוצר המצוין. המומחים שלנו חרשו על התכניות ועל הסימולציות ששלחתם אלינו בחודשים האחרונים, ובצירוף עם הפרזנטציה המעולה שלך, אנחנו כעת משוכנעים ביתר שאת שהגאדג'ט הזה יוכל להשתלב מצוין בתוך חבילת השירותים הגלובלית שלנו". הבכיר עצר לרגע ורפרף על פני עמיתיו חמורי הסבר, ליקט ממבטם אישור להמשיך. "לאחר שנציגי החברה בחנו לעומק את המוצר ואת הפוטנציאל שלו, קיבלנו אשראי מהדירקטור לסכם אתכם על רכישה כוללת תמורת סכום של – " פאזה קלה נוספת - "מאה וחמישים מיליון דולרים".

המילים ריחפו בעוצמה רבה במרחבי הדממה.

"המחיר כמובן יכול את השלמת בניית האפליקציה והתחייבות למסירת זכויות בלעדית ומלאה לידי פדרציית גוגל והמורשים מטעמה על פי חוק".

ארי נשם עמוקות, בולם את מגוון התגובות האינסטינקטיביות שביקשו להתפרץ. מאה וחמישים מיליון? על הקשקוש הזה? אתם בטוחים, כאילו?

ומשום מקום עלתה בו התגובה ההזויה ביותר שיכול היה לדמיין. הוא שיווה לעצמו ארשת פגועה ופסע כדי צעד לאחור. "או.קיי.", מלמל באיטיות, ולאחר כמה רגעי שתיקה כשעיניו היושבים מולו צורבים את בלוריתו המוקפדת, השלים: "נצטרך כמובן לחשוב על כך".

"יש בעיה, מיסטר?" שאל הבכיר המופתע, ופניו הסגירו מצוקה קלה.

"לא, לא", מיהר ארי להשיב, "פשוט, קיבלנו עוד כמה הצעות. חשבנו בכל זאת להציע זאת לכם מתוך כבוד לרזומה המכובד של הענקית גוגל, מפני שהיינו בטוחים שכחברה בינלאומית מובילה תוכלו לזהות כאן את הפוטנציאל לפני כולם".

"אני מבין", קיצר הבכיר תהליכים. "אז על מה אנחנו מדברים?"

"באיזה סכום מדובר?" הוסיף בכיר אחר להבהיר.

ארי הציץ בשעונו, כאילו איבד עניין בפגישה ורק מגבלות הנימוס עוצרות בעדו מלהפסיק לבזבז כאן את זמנו.

"ובכן, אנחנו חשבנו על ארבע מאות", אמר ארי ומבלי להשתהות הוסיף מול הפיות הפעורים: "אבל אני מבין שאנחנו לא מתואמים בציפיות. וזה בסדר. חבל להטריד את מנוחתכם ידידיי. כאמור, אם נראה צורך בכל זאת להתקדם אתכם נעמוד בקשר". הוא החל אורז את אסופת הניירות הפזורות על דוכן העץ הנמוך אל תיקו הצר.

ארי הסתובב ומצא את ג'ף מאחוריו על סף עילפון. עיניו רשפו כצמד מדורות בערבה, והודגשו עד כדי פלצות על פני החיוורון הצחור שהציף אותו.

"בבקשה מיסטר ארי", שמע את הבכיר קורא אל גבו. "בוא לא נמהר לחתוך עניינים. אנחנו נצא להתייעצות מורחבת עם המפעילים שלנו ונראה מה נוכל לעשות".

ארי נתן בג'ף חיוך מוטרד והסתובב אל הגוורדיה, התבונן בהם לרגעיים, ואחר הנהן בספקנות. "אוקיי". אנחנו נמתין כאן" והציץ שוב אל שעונו, ליתר ביטחון.

משנעלמו שורת הבכירים מאחורי הדלת, הבין ארי שהרחיק לכת מדי.

"מה עשית?" לחש ג'ף ברפיון מיוסר. "אתה הורס הזדמנות של פעם בחיים".

ארי שתק וליבו הלם.

וכעבור שעותיים מתישות, כשיצאו השניים ובידיהם הסכם חתום כדין על סך שלוש מאות מיליון דולרים, ג'ף ההמום לא הצליח לומר מילה.

על רקע ההלם שתקף את שותפו, חמק ארי ממנו ועשה את דרכו אל הסטודיו הקטן והמוזנח שלו בירכתי הדאון טאון. שם השקיף בדממה אל אדוותיה האפלות של נהר הקויאהוגה הסמוך, וזכר את זיכרונות הייסורים השקטים שלו, עד שנרדם.

- - -

"בוקר טוב, ארי!" דנו, השוער הזקן, הגזים לעברו חיוך חשוד שלא נמחה עד שהשער החשמלי נפתח כל צורכו.

רכוב על הגולדווינג GL1800 יד שניה שלו פרץ ארי פנימה, והנהמה הרועשת הדהדה ברחבי החניון המתפתל. הוא חנה בחריקה מדויקת במקומו הקבוע. הוא שלף את הקסדה האפורה, יישר את הג'קט הכהה שלו וירד.

צעדים אחדים הביאו אותו אל הכניסה, שם הצמיד את התג למתקן הזיהוי. נורה ירוקה נדלקה בצליל קלוש, ודלת המעלית נפתחה לקראתו כעבור שניות אחדות.

הוא לחץ על קומה 46, והחל נוסק במהירות. הרגעים הריקים הללו, שהצליחו תמיד להעיק עליו, חלפו הפעם במהירות מפתיעה. אין ספק כי להסכם המושחת עליו חתמו אמש יש חלק במצב רוחו המרומם בבוקר זה.

המשרד המוכר קיבל את פניו בשגרתיות צופנת שקרים. אולם בינוני, לא מפואר במיוחד, שהכיל שישה משרדים שקופים וכמות כפולה של עמדות פקיד. כאן בילה את שנתו האחרונה יחד עם צרור החנונים הפריקים של המשרד.

ג'ף היה הראשון להתנפל עליו בחיבוק דומיננטי. "שיחקת אותה בחור!" הוא צווח באקסטזה לקול תשואות הנוכחים. "לאן נעלמת לי אתמול? הלכנו לחגוג!"

ארי חייך באילוץ וחילץ עצמו בקושי מזרועותיו החסונות של ג'ף, האיש היחיד בחייו עמו שוחח מעט מעבר לענייני עבודה.

"הראיס כאן", הפתיע אותו ג'ף כשעמד במרחק בטוח.

"איפה?" נבהל ארי לרגע. ג'ף החווה בראשו למשרדו השקוף. "מחכה בקובייה שלך".

פעם אחת בלבד יצא לו לראות את ארווין גודמן עד כה. הספונסר בכבודו ובעצמו.

ארי הבחין בעורפו מציץ אליו ממשרדו השקוף ונשם בחוזקה, בכדי להשתלט על המחשבה ההזויה שבחדרו המפוזר יושב כעת אחד מעשרת המיליארדרים הגדולים של פורבס.

ומשנכנס פנימה נאלץ ארי להקדיש שניות אחדות להתרשם מהופעתו המרשימה של היושב מולו. שערו המאפיר עשוי היטב, בלייזר תכול בוהק עטף את גופו התמיך. עיניו עמוקות ופניו נעימות מכפי שדמיין.

"שלום ארי", חייך אליו ארווין ברוך.

"שלום", השיב ארי, עתוק נשימה. ואז גילה את הצ'ק המונח על השולחן מולו.

"בשבילך". אמר ארווין באגביות כשהבחין במבטו. "מתנה צנועה אישית ממני".

עשרה מיליון דולרים. בהחלט דרגה בצניעות.

"זה כמובן לא קשור לאחוזים שלך בעסקה, שיתחלקו בין כל עובדי המשרד, כפי שסוכם מראש".

ארי ניסה לייצב את העולם המסתחרר מולו.

"אתה יודע ארי", אמר גודמן בקולו העמוק, "אני מחזיק בעיר הזו לא פחות משלושים חברות סטרטאפ. מסבסד את חייהם של מאות צעירים מוכשרים שמשוכנעים שהם אלו שעומדים להמציא את הגלגל. התמורה שלי היא חמישים אחוזים מן הרווח במקרה של אקזיט, שכמובן ברוב המקרים לא קורה.

"הרווח שלי מכל הפעילות, אתה מבין, הוא לא גדול. למעשה, גם העסקה המדהימה שלכם לא ממש משנה את המאזן. עדיין ההוצאות הם בלי פרופורציה ביחס לפוטנציאל הרווח הסמלי. ובכל זאת אני ממשיך לתת לכל הצעירים הללו את האפשרות לחלום את חלומותיהם.

"אתה יודע למה אני ממשיך לעשות את זה?"

השאלה ריחפה כמה רגעים בחלל עד שלרגע חשב ארי שהיא כלל לא הייתה רטורית, אבל אז באה התשובה: "בשביל למצוא בחור כמוך".

"בחור כמוני", אמר ארי, ולולא גבותיו השואלות, היה ניתן לקבל את הרושם שמדובר בהדסטמי.

"אתה מבין", המשיך ארווין, "אני כבר לא צעיר. אני חושב על העתיד. הרבה אנשים אוהבים את הכסף שלי. אבל אני בניתי כאן משהו יפה, משהו גדול יותר מהחיים. משהו שהוא הרבה מעבר למפעל, או אפילו כסף. ואני... אני דואג למשהו הזה".

ארי הנהן למרות שלא הבין כלום, הוא קיווה שההסברים יבואו תכף בהמוניהם. אלא שארווין קם והושיט את ידו לשלום.

"ארי", הוא אמר והביט אל תוך עיניו, בעודו לוחץ את ידו. "אני רוצה שתבוא איתנו להפלגה ביאכטה, בעוד חודש חודשיים".

הצורה בה ביטא ארווין את המילים, הבטיחו לארי משמעויות מסתוריות.

"הפלגה?" ניסה לגשש.

"כן", אמר ארווין וחיך כאילו הכל מובן. "היה שלום בחורי הטוב".

ארווין הסתובב ויצא, כשהוא מותיר אחריו חיוך רך ובוהק.

ארי נותר על עומדו, ידו עדיין מושטת משהו, ובכולו משתוללות התהיות מה לעזאזל היה כאן.

רק כשג'ף נחת על הכיסא מולו התנער משרעפיו. ג'ף הציץ אל הצ'ק המונח על השולחן ושרק בתדהמה.

"עשר מיליון, בנאדם!!"

ארי הביט בו בעיניו, ושלא ממין העניין אמר: "הוא רוצה שאבוא איתו להפלגה ביאכטה בחודש הבא".

ג'ף קפץ ממקומו, הכיסא התגלגל ממנו בעוצמה עד שנתקע בקיר הזכוכית שהשתקשק שניות ארוכות בין חיבורי הברזל.

"כך הוא אמר?"

"מה זה אומר?", תלה בו ארי עיניים גדולות.

ג'ף בחן אותו מחדש כאילו מעודו לא ראה אותו, ואז הניח יד רכה על כתפו של ארי ולחש אל אוזנו, "זה אומר שאתה הנבחר, ארי ידידי".

הוא השתתק ועיכל שוב את מילותיו. "אתה, מכולם, הנבחר".

תשע"ח | בצומת לאן

"אז מה קורה עם ההפלגה, ארי? מתי סופסוף תקבל פרטים?" ג'ף תמיד התחיל לדבר עוד לפני שנכנס לגמרי לטווח המשרד, ועוד לפני שידע האם ובמה עסוק ארי. הוא התיישב בתנופה על הכיסא המתגלגל שהיה מונח ברפיון במרכז חדר.

"הו, ג'ף המתפרץ", הרים ארי את עיניו מהמסך ונאנח בחביבות. "למען האמת כן. הוא הזמין אותי לסוף השבוע הזה".

"אתה רציני?" ספק ג'ף את כפיו בהתרגשות בלתי מרוסנת. "איך אתה לא מספר לי על זה? מה אתה חושב שזו איזה ידיעה שולית מהמאה הקודמת? מה עובר עליך?"

קולו הכעוס של ג'ף התחלף בין רגע למתוק ודבשי כתאנה בשלה כשהתעניין: "נו, אז איך אתה מתכוון? יש לך כבר מה ללבוש? הכנת כבר נושאי שיחה? דבר אחי, ספר הכל".

"לא יודע ג'ף", התמתח ארי בעייפות. "אני חושב לבטל את זה. אין לי ממש ראש לזה".

ג'ף קם בתנופה והכיסא התגלגל בעוצמה ונבלם בקיר הזכוכית בקול שקשוק עז מתמיד.

"אתה חייב להפסיק עם הקפיצות האימפולסיביות האלו שלך" אמר ארי בזעף מזויף. "אתה הורס לי את המשרד".

ג'ף התעלם בהפגנתיות. הוא העמיד את שתי ידיו על שהשולחן, הרכין את ראשו עד שהגיע סנטימטרים בודדים מראשו של ארי. "תגיד אתה בסדר? עברת תאונה או משהו? רכבת דרסה לך את המוח? אכלת את כל העציץ הבוקר? תענה לי בכנות, אני לגמרי דואג לך!"

"מה אתה רוצה מחיי ג'ף. חשבתי על זה, אני לא מעוניין להיות 'הנבחר'. בסדר? יש לי מספיק כסף, ולא חסר לי בחיים כוח ושליטה. מה אתה רוצה? טוב לי בשקט שלי, אסור לי? מה חסר לי כל הבלגן הזה?"

"אוי לא, זה לא קורה", לחש ג'ף והחל מסתובב סהרורי במרווח הקטן של המשרד. הוא מלמל אל חזהו "הוא יורד לי מהפסים. הו מיי גודנס, הוא מאבד את זה".

בתנועה עזה פתח את דלת הזכוכית והרכין חצי גוף החוצה לכיוון אולם העמדות וצרח בקולי קולות: "הצילללוווו!!!!" ומיד הניח לדלת להיסגר חזרה. הוא המשיך להסתובב סהרורי לגמרי, מתעלם מקיומו של ארי המשושע למחצה וההמום במחצה השניה.

"אתה קולט מה הולך איתך?" ג'ף עצר פתאום ופנה לארי, "כי אני פשוט לא. לא. אתה מדבר איתי על כסף ועל שליטה כשאתה הנבחר! ה נ ב ח ר ! ! אתה קולט? אתה הנבחר ואתה מדבר על מספיק כסף או לא מספיק כסף... הזויים היום אנשים!"

ארי הרצין. ההבנה שחסרה לו חלק בפאזל התיישבה על קרביו באטיות מאימת.

"שב!" פקד ארי בנימה חמורה.

ג'ף התיישב.

"פתאום אני מבין ג'ף", אמר ארי ונשם עמוקות, "שאני פשוט לא מבין כלום. אז תסביר לי לאט ידידי, מה בדיוק חסר לי. למה כל המשרד מסתכל עלי בחודשים האחרונים כאילו גנבתי ממנו משהו. מה זה ההיסטריה המטומטמת הזו סביב כולה הפלגה מסכנה? מה, תגיד לי, הוא רוצה להוריש לי את הפרויקט? להכניס אותי שותף לביזנס? מה בדיוק קורה כאן?"

ג'ף הביט בו כלא מאמין.

"אתה רוצה לומר לי שאתה... בעצם... כלומר... זאת אומרת... אני מתכוון... פשוט לא יודע???"

ארי משך בכתפיו. "אני מניח".

ג'ף קם ממקומו הלום, "לא יאמן", לחש. "פשוט לא יאמן".

הוא נעמד מולו כמרצה בפקולטה, זקר אצבעות בזה אחר זה והכריז: "דבליו דוטקום, יו אס קמפני, ניו בייבי טכנולג'י, יאנג ארמי, אפל בייט, סונג טוק, איי ווב דונט טוק, סמול דאטה אייטש, כמובן אל קיי טי רוניקס ועוד..."

"אתה יודע מה זה כל השמות האלה? אלה הם חברות סטרטאפ זבליות כמונו, שארווין גודמן ירום הודו מממן את קיומן מכיסו הפרטי. עכשיו תשאל למה".

"למה".

"הו, התשובה היא קצרה: בגלל ג'ניפר גודמן".

"ג'ניפר גודמן".

"בדיוק".

"אתה תספר לי מי זו?"

"או יי, אני מספר, ועוד איך מספר. תקשיב, אשתו של ארווין מתה עליו לפני בערך עשר שנים. היא השאירה את ארווין לבד עם בתם, נכון, היא ג'ניפר. נערה מתבגרת, מפונקת, עדינה ומושלמת בכל תחום שתראה".

ארי הביט עליו בריכוז והחל לנשום בכבדות. העסק הולך כאן לכיוון מסוכן.

"ארווין הוא למעשה זבל של אבא", המשיך ג'ף כאילו הוא נואם בבית הנבחרים, "עסוק רוב השעות ואין לו זמן לנשום, בטח שלא להסתכל על הילדה היחידה שיש לו. הוא לא חוסך ממנה כסף כמובן, הוא מפנק אותה בכל מה שכסף מסוגל לקנות. אבל הוא בעצמו נמצא בעסקים והילדה מכירה אותו בעיקר מהמוספים הכלכליים.

"אבל" ג'ף הרים את קולו בפאתוס, "פעם בשנה, ארווין מקדיש שבועיים מלאים אך ורק לבתו. אתה יודע, זמן איכות אבא ובת. בשבועיים האלו הם יוצאים להפלגה חלומית בימת אירי, על היאכטה הפרטית שלו, שהיא, על הדרך, היאכטה היקרה ביותר בעולם. על השבועיים האלו ארווין לא וויתר מעולם.

"יום אחד, כך מספרת האגדה, תקע ארווין גודמן כף לבתו ג'ניפר, שנאשה מהתחלה משוק הבחורים העלוב שלנו, והבטיח לה שתמורת היותו זבל של אבא, כפי שכבר ציינתי, הוא מכיר לה את הבחור הטוב ביותר באוהיו. וזאת חתיכת הבטחה. אתה יודע, הסחורה כאן לא משהו, בגדול אין כאן הרבה חברה בליגה שלה.

"אני כבר תפוס, לצערם" גיחך ג'ף, "ומה שנשאר, כנראה, זה אתה: הבחור הנבחר.

"וכעת הוא הזמין אותך להצטרף איתם להפלגה הפרטית שלהם ביאכטה, כדי שתקסים את נסיכתו המהוללה כפי שהקסמת אותו ואת גוגל ובעצם את כולנו, וכך תזכה לגרוף את כל הקופה כולה. גם תזכה בבחורה הכי נחשקת באזור, וגם בחותן הכי עשיר בארצות הברית וגם בעתיד הכלכלי המבוטח ביותר בעולם. וכל זה, ארי ידידי, תלוי ועומד בהפלגה ה... איך קראת לזה עוד? אני מנסה להיזכר, הו יי, ההפלגה המסכנה..."

ג'ף השתתק, נחת מפודיום הנואמים הדמיוני, ומצא את ארי חיוור כסיד.

לזה הוא לא ציפה.

"לילה טוב ג'ף", לחש ארי חלושות.

"הכל בסדר, ארי?"

ארי הליט את ראשו בידיו, ובשתי באצבעות שסימנו עיגול סימן לו להתחפף.

ג'ף פסע החוצה בשיווי משקל עגום. הוא הגניב מבטים אל ארי שנראה כאילו שקע אל עולם אחר, כהה מאוד.

אחריו עזבו אחרוני העובדים במשרד. עובדי הקומה כולה כבר סיימו מזמן את יום עבודתם, ומגדל המשרדים כולו התרוקן לאיטו לקראת לילה שקט.

וארי עודו שקוע בין ידיו, ומחשבותיו סוערות כפי שלא סערו מעולם.

הנה ההזדמנות שלו להתנתק באמת, להתחיל חיים חדשים, קסומים, עשירים, עם כל האמצעים האפשריים, בלי מחויבויות קודמות ובלי מבטים פוצעים. לנחות על פסגת האוורסט, בלי שום עבר, עם עתיד חלק ויפהפה כל כך.

אבל בין חרכי החלום הוורוד הזה התעקשו להופיע, לראשונה מאז, עיניה הגדולות של חני'לה הקטנה שלו, המלאכית. ממנה התנתק באחת, ברשעות שהוא לא מצליח להסביר היום.

בתוך עיניה הבהירות, הבהקות, השתקפו שני מילים באותיות של דמעות: אבא?? גויה!!! והכל חזר אליו בעוצמות בלתי אפשריות. מעל חפף מציאות הבורא, ופחד מקפיא אחז בו רק מלחשוב על כך. הבורא שאת תורתו עזב יחד עם כל חבילת חייו המיוסרת. יחד עם החידלון הגדול. יחד עם כל הדמיונות המודחקים.

ברגע אחד געש בו הרצון לעצום עיניים חזק, למחוק עם טוש גדול את כל החלק הקודם, ולתפוס את מה שמוצע לו על מגש של יהלומים, ובמשנהו נזכר במה שאי אפשר לשכוח לעולם. הוא היטלטל בין אשליה למציאות, בין חלומות לפתרון, בין הווה לעבר לעתיד, בין עולם הזה לעולם הבא.

איך אפשר לעמוד בזה.

איך אפשר.

בשעת לילה מאוחרת ירד לחניה האפלולית, הכל סביבו זז בהילוך איטי. הוא עלה על הגולדווין מבלי לחשב את תנועותיו. נהימת האופנוע נשמעה לאוזניו כאוושה מרוחקת. בכל שרר שקט, בראשו התמתח צליל אחד ארוך ודק.

הוא חרש את הכביש המהיר, אורותיה של קליבלנד השתקפו על הקסדה המבהיקה שלו, הרוח מילאה את הז'קט באוויר מקפיא.

והוא טס, עף, דאה.

ועיניו היו מצועפות.

אחרית דבר | ניצחון בלי בית

לפעמים כשיוסי היה קורא כל מיני ביטויים אנכרוניסטיים כמו "השמים נפלו עליו", "חיי עומדים לו מנגד", "לא מצא עוד טעם לחיות", "סוף העולם", ועוד כהנה, היה מתמלא רוגז על ההגזמות הפרועות. יאללה-יאללה גם כן אתם, שמים נופלים, מי שישמע. איך זה קורה בדיוק? מה זה השטויות הזה. תעשו לו טובה.

אם הלילה הזה השיג משהו, זה שהזלזול המסורתי הנ"ל בביטויים הישנים והטובים הללו - החל להיסדק. שכן, למה שקורה עכשיו בחייו אין הגדרה מדויקת מאשר שמים נופלים, או לפחות סוף העולם. אם כי, הוא גילה כי במציאות - המשמעות דרמטית הרבה יותר ממה שדמיון תמיד.

תנועת המתפללים בשטיבלאך הירושלמי הייתה דלילה מאוד כיאה לשעת הלילה הזו. לספסל שהזדמן במסדרון הייתה מין נוקשות פנימית אכזרית, ויוסי לא היה מסוגל לשבת עליו מעבר לדקות אחדות. כעת קם שוב והחל מסתובב בלי מטרה מוגדרת, כמדי פעם בפעם בשעתיים האחרונות. לא הייתה כל הפתעה בגילוי שאין מודעות חדשות, וכי כל העלונים הפזורים על השולחנות נקראו על ידו מכבר בלא קשב. אין ברירה אלא לשוב אל הספסל המתנדנד עד לסיבוב הבא.

למרות האור שבקע מהשטיבלאך, ועל אף הצבע העמום שהפלורוסנטים החיוורים התאמצו להשליך סביבם, החשכה העבותה מבחוץ השתלטה עליו לגמרי והתאימה עצמה למצב רוחו העכור.

הוא הציץ אל הסלולרי שדמם כגוויית ג'ירף במדבר סהרה.

'שתתקשר', ייחל בסתר ליבו. שזה לא יהיה אל חזור, קיווה. שיהיה אפשר למחוק את השעות האחרונות ולחזור לשיגרה.

שיגרה... גיחוך קולני נפלט ממנו מבלי משים. על חמליצקי ופרעושיו שיגרה שכזו.

מעייניו שקעו בימי הגיהנום ולילי הבלהות מן התקופה האחרונה, וזוהר התקווה הקודמת נעכרה אנושות, ושוב הוא רוצה רק לברוח מהכל. בעיקר מעצמו.

ואז, סוף כל סוף, צלצל הטלפון.

יוסי ענה בקרירות מופגנת למודאג מעבר לקו, ועדכן אותו שהוא נמצא בזיכרון משה, ולא, אין לו כוח יותר, וכן, נמאס לו סופית. הוא רוצה הביתה. לא, הוא רוצה בעצם למות.

השיחה נותקה כעבור כמה דקות, ויוסי המשיך לבהות בחיידקי אוויר שקופים שחגו מולו בהילולא סודית, עד שמעיניו נשרו שתי טיפות גדולות ושקטות, שהכילו את החרטות וההחמצות והפחדים כולם.

וקבצן עלוב שישב לצידו נעץ בו עיניים גדולות ועצובות.

"יש לך בית, יונגרמאן. תחזור אליו". הקול הסדוק חדר אל תודעתו של יוסי והוא ננער בבעתה כמו ממכת ברק.

עיניו נתלו בבהלה על ערימת הסמרטוטים המצחינה שלצדו, ממנה בקע הקול. פרצוף דוהה של קבצן עתיק יומין בלט כעת מולו. ולרגע נדהם יוסי איך עד לרגע זה לא העלה בדעתו שיש חיים בתוך מדורת השמאטעס הזו.

יוסי התרומם באינסטינקטיביות, מבולבל, מבין באיחור קל שהלה הקשיב לשיחה המשפילה שלו. הוא הביט בסלידה פגועה בהלך המתחפר, והחל מתרחק, בלי לחשוב לאן.

ובין הצעד השביעי לתשיעי, הוא התחרט: מה הוא נבהל מאיזה הומלס מרופט כמו ילד קטן? גם עם אפס כמוהו הוא כבר לא יודע להתמודד?

יוסי הסתובב בחזרה בנחישות. הוא התקרב במבע חמור אל הקבצן, שעניו עדיין היו נעוצות בו ללא תזוזה. הוא אסף בדרכו כיסא פלסטיק מדולדל משענת והתיישב מולו.

זיק נבון מדי ששכן במעמקי עיניו הבהירות של הקבצן הביך אותו לרגע.

"אז... אתה מציע לי לחזור הביתה".

"כן". הקבצן לא התבלבל. כאילו הוא זה שהזמין את השיחה.

"ואתה יודע מה יש לי בבית שאתה מציע לי כל כך בביטחון לחזור לשם?"

"לא", לא התנצל הקבצן, "אבל אני חושש ידידי, שגם אתה לא יודע".

יוסי הגניב מבטים לימין ולשמאל, והתלבט איך להגיב. האיש מטורף על כל הראש, או שתוי מהקרחת, או על סטרואידיים במינון בלתי חוקי. או... ובכן, חכם מדי.

"מכיר את אריה?" השתחל שוב קולו המפוכח מדי של הקבצן.

יוסי צמצם אליו עיניים בלתי מפוענחות.

"אריה הוא אדם שחי בגיהנום", ענה הקבצן מבלי שהתבקש. "כמוך".

עיניו המצומצמות של יוסי התעגלו בהפתעה ונראו כלוח ישן שצמד קליעים חוררו אותו.

"אריה היה בן תפנוקים שחי את החיים הטובים", המשיך הקבצן בקולו העבה. "עד שיום אחד קרה הנורא מכל והוא התחתן.

"מאז התחילו הצרות. הוא ראה את כולם סביב נהנים עושים חיים משוגעים, מרוויחים, אוכלים, שותים, מספרים חוויות מסעירות, ולא יכול היה לסבול את המחשבה שרק הוא נשאר תקוע. תקוע עם מחויבויות שלא רצה, עם אחריות שלא תכנן ועם חיים שלא דמיין.

"הוא חש מחנק שהלך והתגבר מיום ליום. השאיפה שלו לדאות מעל כל הדברים, לראות את העיר מהגובה ולצחוק בפראות חסרת עכבות - הלכה וכבשה אותו מיום ליום, היא לא הרפתה גם כשהפך אבא לילדה קטנה. התהייה הלכה והתגבשה בתוכו: של מי היא הרעיון הגרוע הזה לכבול את כנפיו המשתוקקות?"

"כל פעם שחזר הביתה חש כמעט באופן פיזי איך נופלים עליו תקים כבדים בטונות מכוחו. הוא היה קצר רוח, נעלם לעתים תכופות, קימץ בחיוכים, ובמעט הזמן שכן היה בבית, היה שופך גלונים של רעל, של תיעוב, עייפות וריחוק.

"והקטע היפה היה איך למרות הכל היה משוכנע שהוא הצדיק שמחזיק בשינוי את הבית מליפול. כי אין עוד אחד בעולם שהיה מתמודד עם מה שהוא מתמודד.

"הוא היה חכם, אריה, אתה מבין? חכם מדי. הוא היה שורף בהתמדה גשר אחרי גשר, ומצליח להוכיח בכל פעם, לעולם ולעצמו, איך הוא כל כך בסדר והיא כל כך מרשעת שרק רוצה להרוס לו הכל. הוא ידע איך להביא אותה לקצה, כדי שתאמין בעצמה שהיא שורש כל הרע.

"רק עמוק בתוכו, במקום אליו אפילו הוא לא הצליח להגיע, שכנה הידיעה האפלה שאין באמת אשם בלתי.

"ויום אחד, הפיצוץ הבלתי נמנע התרחש. ואז יצאו הדברים משליטתו של אריה. עסקנים ניסו להתערב, לתקן, להציל. והלחץ פעל אבל בכיוון ההפוך. ככל שגבר הלחץ כך התבצר אריה והתעקש להשתכנע שהצדק הוא רכושו הבלעדי. והוא שכנע את כולם באמת הזו.

"הימים החולפים העמיקו את השבר, עד שאחרוני העקשנים הסכימו שאין כאן שום ברירה. ויש לפעמים שצריך להרפות. וגם גירושין היא מצווה מן התורה. ויש הרבה דגים בים. ואין מה לעשות. ויהיה בסדר. ואיך פותחים תיק ברבנות.

"לא שאריה לא לקח את האופציה הזו בחשבון, אבל הוא לא חלם שיגיע אליה חבול ומדמם ונטול תהילה כפי שאכן הגיע. אבל הוא כבר היה עמוק מדי בתוך הקלחת, ולא היה בידו לעצור את הגלגל המתגלגל. ולא היה לו איך להציל את כבודו הפצוע אנושות.

"ואז, כלפי חוץ היה אריה אז המאושר באדם. הוא צחצח את כנפיו המאובקים לראווה. ורק צל קטן שהתמקם לו מעל כל ההצגה השקיף עליו בלגלוג מצמית. על מי אתה עובד, את מי אתה משקר. ולא יכול היה אריה לדעת שהצל הזה יהרוס לו את אופציות האושר בחייו עד עולם.

"ביום שהכל התפרק סופית, כבר לא נותרה באריה שום שמחה. רצון אחד מילאה אותו: לברוח. להיעלם. לא להיות יותר.

"הוא הגיע רחוק. לסוף העולם. שם נטש את זהותו, זנח את עברו, והצליח מאוד. הרבה יותר מדי".

הקבצן השתתק.

הדי פסיעות של אנשים עייפים ונהמת הרוח המתעללת בדלת פח על צירה החורקים ריפדו את השקט הלבן. יוסי ישב בתנוחתו האדישה, אבל כל כולו היה שבוי בסיפורו של הקבצן, שסיפר ללא הנחות את סיפורו שלו.

"ומה קרה אז?" שאל.

הקבצן התבונן בו מיוסר, ונענע את ראשו ימין ושמאל. לאחר נצח אמר לו: "שום דבר, יונגרמאן, שום דבר לא יגאל אותך מן הייסורים שתחוש, אם תעשה את מה שאריה עשה. אין מקום ביקום שיפטור אותך מהידיעה שאתה אשם במה שעשית לעצמך. אין עוד אשם. ורק אתה יודע זאת".

יוסי נאבק בעצמו. הוא רצה להסביר, לתאר עד כמה רע לו, ועד כמה המזל עושק אותו. אבל ידע שאין לו שום סיכוי נגד האיש מולו. הוא לא יקנה את השקרים שלו, כי הוא היחיד שידע עד כמה הם שקרים.

"אז הוא חזר לבסוף?", שאל יוסי ברגע של הבנה, "האריה הזה?"

"ומה נראה לך?" הקשה הקבצן ורמז של חיור מתח את פיו.

יוסי העביר מבט על החליפה הדהויה, ולא קשה היה לזהות שם רישומי יוקרה מימיה היפים.

חיוך בלתי פתור התפשט על קמטי הכאב של אריה. עיניו איבדו מיקוד כשביצעו זום אאוט. יוסי יחד עם כל העולם סביבו התרחק והיטשטש, ואט אט צלל אל ימת הזיכרון.

הוא נזכר איך ברח רחוק, איך התנתק חסר כל מן העולם שעוד שניה היה שואב אותו פנימה. איך התחמק מכל החיפושים. איך התגלגל מארץ לארץ, איך חתר בידיו החשופות את כל הדרך הביתה, ואיך לא מצא מקום עוד.

איך, בתוך האין מוצא, מצא את הדרך חזרה, ואיך גילה כמה גדלה ילדתו היחידה, חני"ה הטהורה, ואיך הצליחה להתגבר על כל תלאות חייה, ואיך נישאה עם אומלל כמותו.

אומלל ושמו יוסי - - -

עיניו אפופות אדי המחשבות התבהרו, הוא הישיר אותן אל מול חתנו התשוש, הממתין בשקיקה לשמוע מה סוף הסיפור, שאולי יסמן גם את סוף הסיפור שלו עצמו.

שפתיו התרחבו אך מעט.

"כן", אמר אריה, "הנה חזרתי. הביתה".